

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLUSTRERADT NYASTE

SÖNDAGSMAGASIN.

N:o 20. Utkommer hvarje Söndag. **Götheborg** den 17 Maj 1857. Pris för år: 6 R:dr 32 sk. B.co. **XI** årgången.

Storfurst Constantin.

Ryska Storfursten Constantin.

Närvaron af den Ryska Storfursten i Paris är en händelse, som tilldragit sig den allmänna uppmärksamheten. Hans pligt och naturliga känslor som Ryss hade nyligen gjort honom till Frankrikes fiende. Orsakerna till denna fiendskap hafva försvunnit och han kommer nu för att besöka dem, med hvilka han trodde sig böra hysa ett outsläckt hat; och de hedersbetygelser, som nu visas honom, äro en uttrycksfull gård af den aktning, som segraren egnar en ärofull och försonad motståndare.

Storfurstens sysselsättning under hans vistande i Paris var på förhand uppgjord enligt följande program:

Första dagen: Thorsdag den 30 April: Ankomst till Paris, middag i Tuillierierna.

Andra dagen: 1 Maj: Besök i kyrkan Nötre-Dame — i Panteon — Hôtel Cluny. Middag i Tuillierierna. Representationen af Marco-Spada på Operan.

Tredje dagen d. 2 Maj: Besök i Louvern. Promenad genom boulevarderna — besök vid artesiska brunnen i Grenelle — middag hos storfursten — besök af någon bland de mindre theatrarne.

Fjerde dagen, Söndagen d. 3 Maj: Besök i Observatorium i Luxembourg — polytekniska skolan — i jardin des plantes — i sjukhuset Hotel-Dieu. — Kl. 2 promenad med deras kejs. majestäter. — Stor middag i uniform.

Femte dagen: Besök i Marin-mini-

stören — i porcellänsfabriken i Sèvres — middag med deras majestäter. — Fest på stadshuset.

Sjette dagen: Besök i Vincennes — middag hemma hos storfursten — besök af någon bland de mindre theatrarne.

Sjunde dagen: Besök i kasernen "Napoleon" — Conservatorium för konst och industri — stor revy. Stor bal i Tuillierierna.

Åttonde dagen: Promenad med deras kejs. majestäter. Besök i fabriken för gobelinska tapeter. Stor middag.

Nionde dagen: Besök i Invalid hotelet, — middag hos deras kejs. majestäter. Representation af Corsaren på Operan.

Tionde dagen: Promenad till Versailles — frukost i Trianon med deras majestäter — Cavalleri manöver kl. 2, middag hemma hos storfursten, besök på någon af de mindre theatrarne.

Elfte dagen: Resa till Fontainebleau.

Tolfte dagen: Promenad i Fontainebleaus skog och omgifningar.

Trettonde dagen: Jagt-parti.

Fjortonde dagen: Storfursten skall återvända till Paris. Kejsaren stannar kvar i Fontainebleau.

Femtonde dagen: afresa.

Moskwa.

Vi hafva blifvit anmodade, att i våra spalter något uttala oss om hr Lexas nya rundmålning, denna gång framställande Moskwa. Också uppfylla vi denna önskan så mycket heldre som det är oss ett nöje att för konstens vänner kunna påpeka hvarje tillfälle till njutning. Man har hört den anmärkningen göras: "I fjol kom han med Petersburg, i år visar han oss Moskwa, hvarföre beständigt dessa ryska städer?..." Och så rynkade man näsan patriotiskt. Härpå svara vi: för den verkliga konstnären är hela världen Guds skapelse (alltså äfven Ryssland) samt förtjent af beundran och, om möjligt, äfven af återgifvande i bild och ord. Skalden och målaren få aldrig låta hämma sig i andens fria utveckling ens af det mest inbitna, stundom, ty värr, blott alltför väl grundade nationalhat. —

Alla människoverk betyda dock lika mycket eller rättare lika litet i jemförelse med den högstes. För öfrigt afbildade hr Lexa dessa städer på en tid, då de, till följe af trögare kommunikationer, voro mycket otillgängligare och derföre egde ett måhända större nyhetens behag än i våra dagar. Utom dess förete de, synnerligast Moskwa, så många egendomligheter, oberäknadt historiens minnen, att de

LYCKAN ATT VARA RIK.

Berättelse af Hendrik Conscience.

I.

ck, bästa Trinette, hvilket herrligt väder! Den vackra Maj-månaden! Hur frisk och behaglig luften är!

— Ja, Annemi, jag vet icke hvad det går åt mina fötter; men det är som om de skulle vilja dansa af sig sjelfva. Denna första solstråle upplifvar mig med en ljuf känsla, det är som om den skulle tränga sig igenom merg och ben.

— Se, huru alla människor lemna sina hus, för att få njuta sin andel deraf. Man får verkligt liksom nytt lif; vi kunne så gerna sätta oss ut på gatan och under det äfven vi inandas den friska luften, går arbetet lättare under sång och skämt.

— Det är ändå bra fasligt, Trinette, tycker inte äfven du det, att vara inestängd hela fyra månader i ett hus liksom en fogel i en bur?

— Och knappt kunna andas i sin lilla kammars qväfvande luft!

— Och förderfva sina ögon på arbete under dessa grå och mulna vinterdagar.

— Än snufvan och hostan se'n, som plågar en så, att man vore färdig att tro, att Mars månad skulle vilja föra en stackars människa till andra världen.

— Man glömmar till och med, att det finnes en sol på himmeln; man räkrar dagarne, tills den ljufva Maj infinner sig med ljus och värme åt både fattig och rik . . .

— Men vintern är nu förbi och dermed glömd, låtom oss ej mera tänka på den isgubben.

»Muntra herdar och herdinnor,
Sjungen, dansen, Maj är här!»

— Vi skole sätta oss närmare hvarandra med våra dynor, annars kunde någon fredsstörare komma och blanda sig i vår glädje.

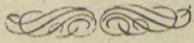
De unga flickorna, som under muntert glam sjöngo en hymn till ära för den sköna Maj, sutto på en smal men lång gata i staden Antwerpen. Å ömse sidor om gatan voro husen små och låga; hvar och ett var försedt med en liten bågformig port och erhöi från gatan en svag dager, som ännu mera fördunklades genom de smala, grönaktiga fensterrutorna.

Ett enda bland dem utmärkte sig dock genom betydligare höjd och mera moderna fenster; det var kryddkrämarns bod. Ehuruval invånarne i detta hus blott hade folk af den lägre klassen till kunder, hade det dock lyckats dem, att inom loppet af några få år, blifva rika i jemförelse med sina fattiga grannar. Nästan midt emot denna bod stod ett gammalt litet hus, som äfven var af en vänings höjd; men hade ett mörkt och osnyggt utseende. Öfver den tränga dörren framsköt en skylt, på hvilken blott de begge stora bokstäfverna A. B.

framför allt lämpa sig för konstnärlig behandling.

Vi lyckönska hr Lexa att genom flit och förmåga af uppfattning hafva kunnat frambringa dessa i sanning storartade målningar. Det modererade pris, 16 sk. bko, till hvilket föreläsningen nu mera står öppen, bör skaffa den åldriga kejsarstaden rätt många besökande.

Öken-Bilder.*)

II.

Natur- och Menniskolif i Sahara.

Det gifves ingen död. Just döden är en kraftig skapelse- och uppståndelseprocess. Äfven öknen, i vanlig föreställning bilden af döden utan ända och infattning, är lif och det till och med mycket kraftfullt lif. Den dödande Samum-vinden, den giftiga, glödande Camsin-stormen, begravande hela karavaner i kokande sandmoln, blir för hälften af det vestra Europa den mest skapande och lifvande vexthusvärme. Utan deras vindars och oceanens upphettadeströmdrag skulle Italien, Frankrike, Spanien, Portugal, England, Holland, det nordvestra Europa ända upp till Sverige och Norge hafva en mycket lägre temperatur och för millioner men-

*) Se X årg. N:o 25.

niskor skulle finnas mindre tillgång på näringsmedel. Sahara är icke blott växthusugnen för Europa, utan erbjuder tillika för sig sjelf den mest jettelika kamp för frambringande af humusjord och vegetation i den glödande sanden, för att höja den under tusenåriga krig, för luft och jordlif vunna hafsbotten till ängar och betesmarker, palm- dadelparker, gyllene kornåkrar, oliv-trädgårdar, fikonträds-skogar med tusentals porlande, af grönska och lif bekransade källor. De svällande oaserna gripa tyst och energiskt omkring sig. Med vexter och träd inställer sig allt mer och mer kraften att draga vattenångor och regn till sig. Skogar äro detsamma som en verklig *Jupiter pluvius*, Romarnes regngud. Der de försvinna, blifva ängar och fält till öknar; der de åter inställa sig, vända också de fördrifne nymferna och vattengudarna tillbaka och med dem fruktbarande fält och blomstrandande ängar och mellan dem lycklige, arbetssamma människor. Den sig nu i luften speglade lögnen "satans vatten," som araberna kalla kimning (*Fata morgana-hägring*), källor, ängar och skogar, städer och haf med svällande segel — skall engång blifva sanning. Naturen kämpar långsamt, men säkert och alltid mäktigare och fortare för detta mål.

Luften, som nu om dagen glöder gulaktigt grå öfverstigande den menkliga blodvärmens, och som om natten plötsligen öfvergår till en isande köld, skall då mera jemt fördela värme och köld genom dagens doftande och mildrande skuggor från trädens bladrika kronor och nattens värmande ångor från grönskande sandkullar.

Till kamelen, denne sedan tusen år begagnade lastdragare i öknens brännande sand, sällar sig hästen, kon, den ulliga hjorden; och den krigiske röfvaren, hård som hans steniga mark och den rastlöst kringtågande nomaden, ostadig som den för den lättaste fläkt borthvirflande sanden, skola då uppslå sina varaktiga bopålar på oaser, så stora som hela länder, hvilka då skola fortfarande föda milliontals människor, under det de nu knappt kunna gifva hundrade ett kargt uppehälle. Odlade fält, mjölkande kor och arbetande hästar skola då sätta den bosatte bonden i stånd att regelmässigt betala sina pålagor, istället för att han nu plundras genom röfvares anfall. De nu kringirrande stammar och familjer skola samla sig till byar och städer, uti hvilka industrin skall rotfästa sig och mellan dem skola handelsvägar banas. Sålunda skulle samhällen bilda sig.

Afrikas mångtusenårige, enformiga, än fromma, än grymma patriarkalism skall ge vika för ett historiskt lif. Barth, Overweg, Andersson, Richardson, Vogel, Magyar

voro målade. Detta utvisade, att det var en skorstensfejares hemvist. Denne senare intog andra rangen på denna gata efter kryddkrämaren, ty huset var hans egendom. Efter honom i förmögenhet följde skomakaren eller rättare sagt skoflikaren, hvilken visserligen icke egde eget hus; men som, tack vare hans tragna flit, förtjente sitt dagliga bröd.

Trinette satt utanför skomakarens dörr och arbetade tillsammans med sina tre väninnor. Längre bort på gatan varseblef man flera andra unga flickor, som likaledes suto tillsammans i små grupper, och under det de flitigt arbetade, uttalade de sin glädje öfver det vackra vädret. Hvar och en hade framför sig en fyrkantig dyna, på hvilken var spänd ett stycke tyll, på hvilken de med nål och tråd broderade alla slags blad och blommor. De arbetade oafbrutet, för att vid dagens slut ha en styfver i förtjänst till hjälp i hushållet . . . och, om det gick riktigt från handen, äfven någon gång kunna köpa sig en ny klädning eller en vacker mössa med kulörta band. Ånskönt dessa brodöser tillhörde den lägre arbetsklassen, utmärkte sig dock, deras klädsel genom snygghet, för att ej säga prydlighet. Det är ett

erkänt factum, att flickorna af folket i Antwerpen ådagalägga synnerlig smak för nätthet och veta att med ett visst koketteri ordna sin dräkt. I detta afseende stå dock knyplerskorna och brodöserna vida framför alla andra. Och hvarför skulle de icke hylla denna dygd, då deras händer från morgon till afton icke vidröra annat än snöhvitt tyll och spetsar? Den minsta vårdslöshet skulle smutsa deras arbete, och spetshandlarna skulle utan tvifvel förebrå dem deras orenlighet och afdraga en del af deras förtjänst eller till och med vägra dem nytt arbete.

Man får emellertid icke tro, att denna utsökta snygghet härrör blott och bart från nödvändigheten. Detta har kanske varit fallet i början; men man känner vanans magt; denna koketta renlighet har inverkat på knyplerskornas seder, och om det händer, att de måste söka sitt uppehälle med ett annat näringsfång, bibehålla de dock alltid denna deras ursprungliga böjelse.

Betrakta dem från hufvud till fötter; deras kläder äro anspråkslösa och af simpelt tyg; ibland är väl färgen något urblekt; men hur väl är ej klädningen tvättad och så nött den sitter sedan. Ej en fläck eller skymt af

smuts; man skulle nästan tro, att veckan hade sju Söndagar. Äro de vackra? Ja och nej. De äro unga, och det är nog. Större delen borde till och med vara vackra, ty deras drag sakna hvarken finhet eller regelbundenhet; men deras kinder äro vanligen alltför bleka och deras figur alltför mager. Stackars barn af folket! Lyxen har fördrifvit dem från alla luftiga gator. Man har öfverallt byggt hus, hvars hyra blef dem för hög; och de ha allt mer och mer med sina anhörige blifvit tillbakaträngda till mörka och osunda gränder, hvar-est medelklassen lika litet vill bo som den rike. Lik aftynade blommor, uppväxta i mörka källare, är deras blod utan färg och tvinsolen angriper, som en gnagande mask, hos många bland dem deras lifsrot. Det oaktadt äro de glada, de sjunga, under det de fortsätta sitt ändlösa arbete.

Bland de fyra flickor, som suto utanför skomakarens dörr, voro tvänne, hvilkas blomstrandande helsa icke hade lidit hvarken brist på luft eller tillräcklig föda. Visserligen voro deras föräldrar mera välmående, än som vanligen var fallet bland dessa klasser; icke heller bodde deras familjer från slägte till slägte, så som deras vän-

(Fortsättning pag. 158.)

EXPOSITIONS HET I MANCHESTER.

Juslyne

Lazlo, som äktade en svart prinsessa, engelska ångbåtar skola på Kowara införa alla nationers historia och intressen till Afrikas inre, mot hvilka det i rikt mått åt alla håll skall låta utströmma sina öfverflödande skatter.

Sjelfva Sahara-öknen erbjuder för kulturarbetet tvenne stora motsatta folkstammar: *Tibbuhs* och *Tuariks*. De hafva ingen fast bostad. De förra draga med sina tält och hjordar från oas till oas, för att sålunda på tusentals mil mödosamt hopsamla hvad en enda kvadratmil i Europa rikligare och värdefullare frambringar. De senare flyga på smidiga lätta Moharikameler i kapp med vinden öfver slätten, för att beskatta de öfver densamma tågande karavaner och Tibbuhs. Riddaren, röfvaren, krigaren och herden — ganska förträffliga materialier och motsatser för kultur och civilisation. I sanning ock en uppgift att fångsla detta tygellösa lefnadssätts vilda poesi inom polisområdets prosa. Beduinen och Tuariken hafva ingen hållpunkt på slätterna, hvilka t. ex. icke mellan den 20:de och 28:de grad nordlig bredd, alltså i en utsträckning af 120 geogr. mil, erbjuda för ögat det ringaste föremål, hvarvid det kan fästa sig. Han uppbyter sitt tält, som kvinnorna aftonen förut uppslogo, lastar det på kamelen, inpackar derjemte en stekpanna och fyra getskinnsäcker, fyllda med vatten, två sorter mjöl och dadlar, faller med familjen och kamelen på knä, beder Allah

om vatten, foder för kamelen, fredligt möte med människor och rätta vägen och är derefter färdig för hvarje afstånd, förliktande på allah, men ännu mera på sitt kära djurs kompasstalång, under det han från dess rygg förespelar något, berättar äfventyr, när han vandrar bredvid i dess skugga, om hemmets palmer och källor, som de skole finna, om bölande hjordar och leende barn. Kamelen vänder oftare sitt lilla hufvud åt skuggsidan och betraktar den pratande med förståndiga, glädjestrålände ögon, som om han förstod och kände hvartenda ord. Och hvem kan förtänka den pratande, att han tror på sitt djurs menskoförstånd och tacksamma hjerta?

Saharas invånare äro Beduiner, Araber, barn af de gamle Berberne i olika färger från Negrernas svarta färg ända till Europeernas hvithet och i de mångfaldigaste stam-, kanske ock race-olikheter.

Emellan Murzuk och Tsadsjön finner man nomadiserande de sköna, fredliga Tibbuhs, höga och smärta, behagfulla, i synnerhet kvinnor och flickor, med lockigt, flytande hår, finmejslade i alla leder som Grekernas klassiska skulpturer, barn och flickor roande sig med getter eller jagande omkring med lekfulla kamelkalfvar, liggande i skuggan af idisslande dromedarer, sående, skördande, kokande och ätande hirsbröd; denna folkstam är glänsande brun och glödande som aftonrodnaden, än mörkbrun eller djupt ethiopisk

svart och negeraktig; här fredligt hemmastadd på några veckor, der tågande i pittoreska grupper på kameler, mellan får och getter öfver jemna, heta slätter, smäktande efter ett nytt hem; här på lur och jagt efter gaseller och strutsar, för att för huden, hornen och köttet af de förre och för de dyrbara fjädrarne af de senare tillbyta sig hästar och kameler, klädnings-tyger och grannlåt af förbitgande karavaner. Tibbuh-flickorna, verkligt klassiska bronsstatyer, pryda sig gerna, men mycket enklare och mera antikt, än Europas hopsnördade och uppstoppade skönheter. Deras klädsel består af ett lätt, färgadt stycke tyg, som efter behag och hållning fladdrar omkring den nakna kroppen. All annan klädsel saknas lika mycket som på antika statyer, och äfven den för allt kvinnokön outhärliga prydnaden inskränker sig för det mesta till en bred ring af koppar eller silfver öfver fotknölarne. Mera välmående (och det gifves i bättre trakter af den lybiska öknen Tibbuh-familjer med 5,000 kreatur och derutöfver) begagna äfven ringar kring öfverarmen och handleden och stora, ofta dubbla örringar, utom prydnaden i hårflätan, som ofta består af silfver och då herrligt afbryter mot det svarta hårets glans och de strålände, mörka ögonen.

Tibbuhs utbreda sig öfver en ofantlig sträcka och taga alla oaser, källor och fruktbara ställen på högra sidan af den förutnämnde ökengördeln från Tripolis

inners, i dessa trånga gränder, der en längre vistelse ofelbart måste inverka störande på helsen.

Den ena bland dem hette Trinette och var skomakarens dotter; den andra hette Annemi och bodde hos grönsakshandlaren. På begges kinder blomstrade ungdomens rosor och deras läppar hade icke förlorat korallens glans. Trinette hade milda blå ögon och blondt hår; Annemi tycktes hafva spanskt blod i sina ådror, ty en lätt brun teint betäckte hennes ansigte, och hennes ögon och hår voro svarta som gagal.

Sedan de liksom deras begge väninnor arbetat en stund under tystnad, sågo de vid slutet af gatan en redan något till åren kommen qvinna närma sig. De betraktade henne med sneda blickar och följde henne med ögonen, tills hon hade försvunnit genom den lilla porten till skorstensfejarens hus. Då yttrade en af flickorna:

— Mor Smet nekar sig minsann ingenting. Nu har hon åter en ny klädning och en mössa med dubbla rader spetsar . . .

— Åh, Annemi, alltid kommer du med ditt klaka

skämt! Hvad angår det oss, på hvad sätt andra kläda sig, när de ha pengar att betala med.

— Ja, Trinette, det är sant. Men hon gör det af högfärd.

— Högfärd? Ack, det är ju en så beskedlig fru!

— Jo pytt! Mor Smet sätter näsan i vädret, som om fru van Hoogenberg vore hennes syster; och när hon går förbi med sin muff, ser hon ned på oss, som om vi icke voro värdige att knyta hennes skoband.

— Det tror du, Annemi; men var öfvertygad, att det ej är så. Hvar och en har sitt sätt. Mor Smet är af god familj. I Holland har hon en tante, som är mycket, mycket rik . . . Hon har, jag vet icke huru många tunnor guld. Och du inser väl, att när man är af god familj, ligger det en i blodet och man kan ej vara annorlunda.

— Bah! Hon skryter alltid af sin familj! Men hvad har hon väl för godt deraf? Hennes man skrattar ut henne liksom alla andra. Jag skulle blygas för att göra så mycket väsen deraf, så mycket mera som man vet, att hon blott är en sotares hustru.

— Denna anmärkning behagade alls icke Trinette; hon

svarade i en misslynt ton, som om hon sjelf kände sig förolämpad:

— Jag vet icke, hvarför du tar dig så när af, antingen hennes man är sotare eller icke; hon bebor ett hus, som tillhör henne, och är icke skyldig någon; hon har pengar att betala hvad hon köper och behöfver icke bry sig om sina grannars afund!

— Det skulle förvåna, om du icke gaf henne rätt, alldenstund hon är Pauls moder!

— Nå nå, blif inte ond, det är ju blott ett talesätt, — sade Annemi. — Hvar och en bakar sitt bröd som han bäst tycker, och om han än häryvid bränner sina fingrar, så blir det ju i alla fall hans ensak.

Efter en stunds tystnad frågade en af de unga flickorna med vänlig stämma:

— Men säg, Trinette, jag hörde i går hos kryddkrämaren en historia, som jag aldrig kan tro. Är det sant, att du snart skall gifta dig?

Trinette rodnade och stammade:

— Ack de grannarne, när de hafva en tum, göra de strax en alm deraf!

— Åh, det är då sant?

till Sudanstaden vid Tsadsjön, från 16:de till 26:te graden nordlig bredd, i anspråk, som deras land. De bebo öarne i denna öken-ocean för jemnan, dröjande i de mera gifvande, men blott i förbigående begagnande de sämre. Der hvarest marken till och med icke låter den magra hirsen till deras bröd trivas och dåligt gräs eller tistlar räcka till att mätta de anspråklösa kamelerna, der måste struts- och gasseljagt tillvägbringa bytesmedel för de årligen genomtågande karavanerna och sålunda framskaffa hvad som felas. Föröfrigt äro de vanda vid umbäranden, liksom kamelen, och det genom nöd och fara utbildade skarpsinnet och modersvettet hjälper dem genom tusende sorger och hotande dödar, för hvilka den bildade européen skulle duka under. Emedan de icke behöfva underhålla och betala hvarken regering, soldater eller polis, hjälpa de sig med gods och lifsmedel, som enligt våra begrepp icke skulle anses tillräckliga för en katts underhåll. När det kommer i fråga äro de alla soldater, hustru och barn icke undantagne. Men härvid duka de visserligen ofta nog under för deras krigiska och rofgiriga grannar, Tuariks.

Framför en Tibbu-by utbreda palmer sina herrliga bladkronor högt upp i luften, utan att frukta för solens dödande strålar. Kameler, får och getter beta i grupper och enskilde omkring på långt afstånd och komma ibland fram till lekande barn, flickor och hustrur, som barns-

ligt utbryta i glädjerop, när en lycklig skönhet fann en enda blomma, för att dermed smycka sitt lockiga hår. Der springer hon sin väg, den lyckliga, med sin sällsynta prydnad, i öfvermodig ungdomsyra, flyende för den unga kamelen, som ådagalägger stark aptit efter den ovanliga hårprydnaden och därför jagar omkring henne i lustiga, luftiga satser och bocksprång och trots allt bemödande icke kan komma nog nära den smärta, elastiska bruna gestalten. Hon lutar sig ned och skjuter förbi honom, hon flyger i zigzag skrottande allt längre och längre, beundrad af de skrottande kvarblifvande och den nyfiket koxande brokiga hjorden. Hon märker ej, att vid öknens yttersta, nakna synrand blir en svart priek synlig, som med ofantlig hastighet uppsväller till en mörk, rörlig massa! Från denna massa blixtrar en klar vapenglans. Den förvandlas till en frambrusande Mohari-ryttare. I ett nu har Tuarikens maskerade jettegestalt med tillhjälp af lansen hoppat ned från kamelen, gripit Tibbuh-flickans hänförande gestalt och på sin mohari åter sökt vida fältet. Vid horisonten försvinner han med henne åter som en svart punkt, belåten med sitt byte, under det att hans kamrater rida in i byn, för att antingen indrifva en bestämd skatt eller segra i grym kamp öfver de fredlige, men tappra invånarne och bortsläpa med sig hjordar som byte och de skönaste qvinnor och barn som slafvar, dem de sedan sälja.

Och liksom i mennisko-, så ock i djurverlden omvexla lif och död i öknen och vid dess bryn, med fredligt förvärf och listiga anfall, i alltid förnyade bilder. Öfver den vida, kiselbetäckta slätten skrider majestatiskt afrikanska djurverldens under giraffen. En pyramid bland djuren, underbar i storlek och byggnad undersöker han skyggt med de kloka, vackra ögonen den vida slätten: ingen af dess fiender visar sig, intet hungrigt lejons ryttande, ej ett ljud när dess öra, hela öknen är tyst. Dess tunga, men dock uto-mordentligt snabba lopp vänder sig åt ökenbrynet, der hvarest död och lif, öde förstelning och fredlig vextrikhet kämpa med hvarandra, hvarest landets mark höjer sig, en fruktbar jordskorpa betäcker den och ur dess sköte framsväller den skapande, svalkande silfverkällan. En yppig, blott af spridda palmer, akacier och mimoser öfvertäckt och med törniga slingerexter genomflätad växtlighet utbreder sig på densamma, helt nära gräusen af lif och död. Hit skyndar den utmattade nomaden, ökendjurets Tibbuh, giraffen, här vill han beta och släcka sin törst, om ock en dunkel känsla säger honom, att han i öknen är säkrare än här, så leende den gröna plantverlden än synes honom. Med skygga språng hoppar han in emellan träden, döljer med högburen hals det vackert bildade hufvudet i akaciens saftiga löfkrona, dess favoritföda, och skyndar derefter, höjande sig vida öfver det tjocka gräset,

— Min Gud, visst inte! Farbror Smet har blott på skämt pratat derom med min far . . .

— Då är vagnen redan halfvägs. Jag har äran gratulera.

En annan drog på munnen och sade föraktfullt:

— Åh bevars, Trinette, med en sotare, med en karl, som sex dagar i veckan är svart som skam sjelf. Vet du, jag skulle icke vilja ha honom, om han vore guldsmidd från topp till tå!

— Ack, om du bara kunde få honom! — invände Trinette.

— Jag skulle icke heller vilja ha honom, — sade en tredje, — fastän han är den muntraste gosse i hela kvarteret. Om Söndagen, när han tvättat sig, går det väl an; men under veckan? Du kan aldrig räcka honom handen, utan att springa till pumpen; och när du talar med honom, har du alltid detta skräbuksansigte framför dina ögon. Usch, man kan riktigt bli rädd för honom! När han skrattar och visar sina hvita tänder, grinar han som en hund som ätit spansk peppar . . .

— Hvad du talar! — ropade Annemi, i det hon afbröt pratmakerskan. — Paul är den beskedligaste gos-

se, man kan tänka sig, och hvad han kan för vackra visor se'n! han hoppar och dansar och roar hela gatan. Alla bli glada som se honom; ty öfverallt väcker han glädje och munterhet. Se honom bara om Söndagen, när han visar sig i sin blå frack, och med sin vackra mössa på det stolta hufvudet! Jag påstår, att det är en vacker gosse, och Trinette gör rätt utt allt tycka om sin Paul, så mycket mera som det sker med föräldrarnes samtycke.

I detsamma hörde de i den trånga gränden en klingande rost ropa: — Ap, ap, ap! — *)

— Åh! der komma Paul och hans far! — ropade alla på en gång. — Det är Hans Rolig, och Paul Lustig!

Vid ändan af gatan och på tenligen långt afstånd från flickorna sågs en man vid ungefär femtio års ålder; han var ännu vid full kraft efter sina år och gick med lätta steg och upprätt hufvud. Liksom alla skorstensfejare bar han kläder af groft tyg, och som voro trångt

*) Antwerpens skorstensfejares vanliga rop, hvilket de måste låta höra från skorstenen såsom bevis, att de ha rättighet att sota.

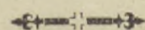
åtsittande; hela hans kropp, ansigte och händer inbegripne, var svart och betäckt med sot. Han var vid godt lynne; ty i förbigående myste han oupphörligt åt grannarne och helsade hvar och en med ett lustigt skämt. Fem eller sex steg efter honom kom hans son Paul, en smidig och glad yungling, som knappt tycktes hunnit mannaåren. Hans ansigte och kläder voro betäckta med sot liksom fadrens. Det hvita i hans ögon och tänderna och de röda läpparna afbröto sällsamt mot den mörka färgen i hans ansigte.

Han bar på ryggen en påse med sot och höll i högra handen en liten qvast och en hagtornsqvist, Anwerparens Maj-blomma. Då han kom in på gatan, sjungande en folkvisa under lustigt hoppande, kunde ej grannarna hålla sig för skratt.

— Gyckelmakare! — sade en.

— Man har rätt, då man kallar honom Paul Lustig, — anmärkte en annan; — han har alltid ett skämt tillhands!

(Forts.)

Giraffen och Lejonon.

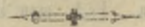
till den välbekanta svalkande källan. Dock plötsligen studsar han, ett sakta buller når hans öra; det skygga ögat öfverflyger pröfvande den förrådiska lunden. Redan ämnar han fly det hemska stället, då framstörtar ett lömskt lejon ur sitt gömställe. Modigt ställer han sig till motvärn, kastar lejonet med sina framben kraftigt tillbaka

och vill ångsligt undfly, då samtidigt tvenne andra röfvere, lejon och lejoninna, visa sig bakom honom, och med väldiga språng hinna upp på hans höga rygg och ingräfva sina skarpa klor och tänder i dess herrliga hud, under det att det af ångest och smärta darrande djuret ej längre förmår försvara sig mot det första lejonets förnyade an-

grepp.

Han måste duka under för öfvermagten.

Så erbjuder öknen såväl i djur-som men-skoverlden hvarandra motsvarande bilder: Röfvarens våldsgerning mot de fredliga nomaderna.

Härmed följer Romanbihanget: "Svärmarne," pag. 41—48.

Nästa N:o utgifves Söndagen den 24 Maj.

C. PETERSENS OFFICIN 1857.